

GOLDEN APPLE WRITING COMPETITION

2012 COMPOSITION RESULTS (TURKISH)

1st Place “Işık Bahçesi” Fazilet Torun, VIC

Işık Bahçesi’nde bir bahçıvanım, Türkçe konuşan çiçekler yetiştiren... Her gün şevkle, neşeyle yola koyulurum. Derdim, kederim varsa, üzerimden silkeler öyle adımımı atarım bu bahçeye.

Bir bahar mevsimi dünyayı aydınlatacak olan Işık Bahçesi’ndeyim. Tohumlar serpiştiriyorum harf harf... Sevgimle suluyorum onları, güneş de tüm şefkatiyle toprağı ısıtmakta. Yeniden doğuş vaktindeler, yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyorlar. Merhabalar, günaydınlar... Sonra cümle cümle boy veriyor çiçeklerim. Birer kelimeden üçe beşe, hatta daha fazlaya büyüyorlar. Hal hatır soruyorum onlara “İyiymiş öğretilerim, siz nasılsınız?” İdeal aşıyorum, güçlenmeler. Ebediyete kadar kalıcı olmalı çiçeklerim. Yavaş yavaş açmaya başlıyorlar. Her biri ayrı bir tat, ayrı bir güzellik. Mutlu oluyorum, umutla ekilen tohumların sevgiyle, emekle çiçeğe dönüşmelerine şahitlik ederken. Rengarenk, motif motifler bütün bahçeyi kuşatan; her renkten, her ırktan... Işık Bahçesi’nden dünyaya yayılan o enfes koku, seyrine doyum olmayan, güneşin parıltısıyla bütünleşen o muhteşem renk cümbüşü herkesi mest etmekte. Ve artık veda vaktindeyiz... Bu güzelliğin, bu mis kokunun bütün dünyayı sarması için onları son kez sulayıp yeni yerlerine uğurluyorum.

Tatlı bir hüznle gidişlerini izlerken, kendi geçmişimi hayal ediyorum. Ben de bu çiçekler gibi yetiştirildim bir zamanlar ve en büyük hayal edindim mesleğinin ilk yılında şevkle, sevgiyle bize Türkçe dersi veren öğretmene duyduğum hayranlığın etkisiyle, Türkçe öğretmeni olmak istemeyi.

Mehtap öğretmenle her ders bir kapı aralanırdı duygu dünyamıza. Bir yol vardı yaşamdan kelimelere uzanan ve biz kaybolurduk o yoğun mana dolu dünyada. O âlem bizi hayallere sürüklerdi. İstanbul’da edebiyat okuyup, yurtdışında öğretmenlik yapma arzusu da o yıllarda hâsıl olmuştu bende. Yine bir gün hayallere dalmışım.

Babamla İstanbul’a gidiyoruz, üniversiteye kaydımı yaptırmak için. Otobüsle, gece yolculuğundayız. Heyecandan yorgun düşen bünyem uykuya dalıyor. Öyle uzun bir rüya görüyorum ki... Edebiyat fakültesinde ilk günüm. Osmanlıca dersindeyiz. Harfler yağıyor sağanak sağanak. Elif, be, te, se derken adımları soyadımı yazmayı öğreniyorum, yeni bir dil aşkına. “Bir dil bir insan” sözünün motive ediciliği beni Osmanlıca’yı okuyup yazma kıvamına erdirdiğinde ise dört yıllık üniversite hayatı son buluyor. Bir okuldan ziyade bize hayat dersi veren, inanç-ilim, kültür-edebiyat aşıl原因 Fatih Üniversitesi’nden, denize düşen bir damlanın gevher oluşu kadar değer kazanmış olmak umudu, gurur ve ayrılığın burukluğuyla mezun oluyorum. Dünyanın en uzak köşesinde buluyorum kendimi, bir dil daha öğreniyorum bir insan daha olmak için. Ülkeme döndüğümde hayatımın en güzel ödülü oluyor, “Öğretmenim” diyen o ilk sesleniş. Öyle içten, öyle derinden ve kuvvetli bir sesleniş ki o, yankısıyla adeta yeniden doğuşum ilan ediliyor bütün dünyaya ve kulağıma bir nasihat gibi fısıldanıyor, kutsileştirme çabasıyla bu mesleğin yaşam tarzı edinilebileceği. Rüyamın en güzel yerinde açıyorum gözlerimi. Elimde, yurtdışında Türkçe öğretebilme hevesiyle dolu bir bavulla Işık Bahçesi’ne yollanmış bir bahçıvana dönüşmüşüm... Her ne kadar zorlu olsa da bu süreç, o derece tat bırakıyor, derilen güller yerine ulaştığında. Işıktan kamaşan gözlerimden süzülen bir damla yaşla toprağına diz çöküp, şükür secdesine kapanıyorum ve dua ediyorum ebedi olsun bu Işık Bahçesi’nden dünyaya yayılan huzmeler diye...

2nd Place “İç Seyahatler” Tevfik Kerimoğlu, VIC

O kadar çok hayalim vardı ki benim... Bir kısmını gerçekleştirmiş, bir kısmını da plana dönüştürüp hayata geçirmeye başlamıştım... Mutlu oluyordum, şüküründen de aciz değildim ancak birşeyler eksikti. Tuvalde, olması gereken yerde bir fırça darbesinin yokluğu gibi, melodide bir nota ya da bir durak eksikti. Şiirde bir mısra, hatibin hitabında bir vurgunun yokluğu gibiydi bu. Ayan değil, beyan değil, anlatması zor ama yoktu işte o duygu.

Yıllar birbirini kovaladı, ben hayallerimi. Zaman değişti, kevn değişti, mekan değişti, ahali değişti ama o eksik hala oradaydı. Eksikğin ne olduğunu bilmiyordum, ama alışmıştım ona. Uzun süre edindiğiniz dert misali, vardır bilirsiniz, aklınıza gelince rahatsız olursunuz ama anlamanız zaman alır.

Durmak gerekiyormuş meğer, anlamak için durmak... Öyle ya, dünyanın “ana” dillerinin çoğunda vardı bu gerçeklik. Vakıf olmak, anlamaktır, konuya hakim olmaktır. İçinde “vakfe” vardır, beklemek gerekir bunun için. “Understand” anlamaktır, “Verstehen”, “Episteme” hepsi anlamayı, kavramayı çağrıştırır, hepsinin içinde durmak, beklemek vardır. Daha birçok dil bu gerçeği haykırıyordu, gelin görün ki, bunları da anlamak için durmak gerekiyordu. Halbuki ben koşuşturmaca içerisindeydim. Gençleri başarıya sevk etmek, vesile olmak, hayatlara şekil vermek ve büyütme onları.

Harikulade duygulardı bunlar ve beni profesyonelleşmekten uzaklaştırıp mesleğimin insanı yapıyordu. Profesyonel işini iyi yapandı, kitabına göre, kuralına göre, aklın gereklerine göre. Oysa meslek insanı olmak gönlünü dahil etmeyi gerektiriyordu, kendini ortaya koymayı, meseleyi yüreğinin derinliklerinde hissetmek icab ediyordu. Profesyonel aldığı elektriği ışığa çevirip başarıyla aydınlatıyor, meslek insanıysa güneş misali yana yana çoğalarak en tabii ışığı sunmaya gayret ediyordu. Kendisinden yüz çevirerek yarısını karanlığa mahkum etse de dünya, diğer yarısını gücünmeden, gıcunmadan aydınlatıyor, karanlıkta kalan kısmını aydınlatacağı zamanı sabırla bekliyordu. İncinmeden, alınmadan, üşenmeden...

Allah’ın bu nimetinin farkında ve zikretmek kasdıyla meslek insanı olduğumu ikrar edebiliyordum. Yine de birşeyler eksikti. Bu eksiklik, koşuşturmaları kendi ikbalim için yapma riskinde bırakıyordu beni. Geçen yıllarda, sabanın toprakta bıraktığı izler nihayet bir anlam bütününü oluşturmuştu. Günler biraz daha geçti, saça aklar düştüğünde belirmeye başladı eksik olan renk. Kulağı tırmalayan o eksik nota duyulur oldu sanki. Yaşamayı bir kenara koyup kendisinden gayrısını yaşatma idealinden yoksundum.

Hazmedememişti onu bünyem, görmüştüm belki, takdir etmişim, taltif etmişim ama üzerinde kafa yormamış, içselleştirememiş, lezzetini alamamıştım. Anladıkça hayran olmamış, hayran oldukça kendimi bir kenara koyup gayrısını önceleştirememiştim.

Şeker deyince tatlanmıyordu ki insanın damağı. Bunu da yaşamayanın bilmesi olanaksızdı.

Aynel yakın, imel yakın olmuştu, bir adım daha yakındı. Ama daha da yakını vardı, mümkündü, belki yarında belki de yarından da yakında, nasipti...

3rd Place "Sevgi Çiçekleri" Figen Yavuz, VIC

"Haklisin annecigim" demisti zorlukla yutkunurken ve kapatmisti telefonu hizlica."Tabii" diye dusundu,her zaman oldugu gibi hakliydi annecigi.Aylardir goremese de ,mesafeler girse de onunla arasina... Annesiydi... Hakliydi.

" Yorgunum" diye sizlanmisti annesine,belki biraz da naz yapmisti ama annesi dimdik,Anadolu kadini edasiyla;" tabii ki yorulacaksin.biz seni rahat edesin diye yollamadik Avustralya'ya.biz seni yorulasin,ter dokesin diye okuttuk.ogretmen oldun.Ogretmen demek ;aydinlik demek, gelecek demek,fedakarlik demek ...ogretmen demek yeri geldiginde bitip tukenmek demek ,yorulmak demek...

Ogretmen demek gerektiği yerde kizilcik serbeti ictim demek kan kustugu zamanlarda bile....iste ogretmenlik boyle bir sey....."

Annesinin soyledikleri cikmiyordu aklindan,hep bir fisilti gibi cinliyordu kulaklarinda; "biz seni yorulasin diye gonderdik,ogretesin,hizmet goturesin diye...."

Dusundu bir an...sahi ne icin gelmisti buralara? Neydi derdi?

Dunyanin dort bir kosesi sevgi bekler,egitim bekler,sirtini sivazlayacak bir el,halinden anlayacak bir yurek bekler....

Evet evet!!!

Sevgiydi,askti,hizmetti onu buralara iten...zaten yuruyen bir kervana katilmakti; bir fer olmakti gercegi goremeyen gozlere....sevgi goturmekti gercek sevgiyi tatmayan yureklere...Sevgiliyi ogretmekti....insanlik mecnun gibi leylasini ararken ,gercek Sevgiliyi ogretmekti...

Zaten gercek sevgiyi de Sevgiliyi de ogretmenleri ogretmemismiydi ona?Gonuller O'na susamiskan,nasil susabilir ,yerinde durabilirdi ki?Cikmisti bir kere yola...aziginda zaten sevgi ve fedakarliktan baska dayanagi da yoktu.

Gun uzundu...Yapacak isleri de coktu...Ogrencileriyle okul sonrasinda caylarini yudumlarken onların simalarini suzuyordu.geleceklerini goruyordu sanki ,ogrencilerini hayal ediyordu...eminim diye gecirdi icinden eminim Aysha basbakan olur- zaten okul kaptani-;Marina da muhendis,Busra da ogretmen olur...Mutlu oldu kendince...Verdigi emekler zayi olmayacakti...

Ogrencileri buyuyordu...Ogrencileri buyudukce onların yuregine ektigi sevgi tohumlari da buyuyordu ,gelisiyordu.Bu tohumlar cicek actigi zaman da etrafina kokular yayacak...Gectikleri yollarda sevgi kokularıyla insanlari buyuleyecek,ab- i hayat olacakti....

Yorgundu...hem de cok yorgundu...Ama ogrencilerinin ,sevgi ciceklerinin yuregine serptigi ferahlik tum yorgunlugunu alip goturmustu.

Yuregindeki rahatlikla annesini aradiginda:" annecigim,yorgunlugu sildim lugatimden.calisma vakti simdi....benim ogretmenlerim nasil bizim icin ugrastilar ve kafa yordularsa benim de yorulmam lazim.yorulmamiz lazim.yetistirmemiz lazim ogrencilerimizi.....gonlumuzdeki sevgiyle beslememiz lazim sevgi ciceklerini...insa etmemiz lazim dunyanin aydinlik gelecegini.....

Dunya sevgi ciceklerini bekler... Mis gibi kokan ve kokusuyla insanlari buyuleyen sevgi ciceklerini...